

hominis dubiæ ut minimum fidei & malignioris notæ hypercritici, exemplum, recentiores avi scribilitores quidam evulgârunt. Est enim Ecclesiæ potestas constituendi impedimenta solventia matrimonium independenter a sua qualitate Sacramenti; quia matrimonium etsi non esset Sacramentum, esset tamen contractus non merè civilis, sed religiosus, sed christianus, sed secundum Evangelii leges initus, quas sanè Ecclesiæ leges habet pro deposito quodam sacratissimo sibi soli commissas. An nimirum consul aut prætor facta recta servabit, vel an servantur judicabit, hæ leges: Erunt duo in carne unâ... Quod Deus conjunxit homo non separet... Dico

Ces observ.
se trouvent
quant à la
substance
en fran-
çois, dans
le Journ.
du 15 Janv.
1786, p. 113.
Autres ibid.
p. 109 &
suiv.

Valois le peint comme une ame lâche & adularice, comme un parasyte importun & de la plus ferme contenance. Quotidiè, dit-il, ad optatum mensas non invitatus accedis, quotidie procerum patinas lingis, & tu quidem eos amicos ac etiam admiratores tuos arbitraris, cum plerique te adversentur; spernantque & irrideant, improvisò venientem excipiant inviti, quoniam honestè excludere, domove expellere nequeunt. Horum è procerum convivatorumque tuorum numero quidam, magno vir ingenio, magnæque virtute, nuper interrogatus ab amico, quid ita Launoyum petulanis linguæ & calami scriptorem mensâ suâ dignaretur; ita respondit: quid faciam? Hunc ego hominem amare non possum, sed molestum effugere non valeo; discedentem è curia in extremis gradibus stans diligenter observat. Adr. Val. Def. dissert. de Basilicis. On trouve le même passage dans les Œuvres de Launoy t. 4. part. 2. fol. 361. in margine.